

1. P E A T Ü K K

Nad pidid käest kinni hoidma ja teineteisele otsa vaatama. Sügavasti, otse silma.

„Me tulime siia istuma, mitte seisma,“ ütles Harriet. „Miks ma ei või tema põlvel istuda?“

Mark naeris. Kõik, mida Harriet ütles, meeldis talle ja vahel isegi vaimustas teda, kõik oli tema jaoks võluv, alates Harrieti tumepunastest lokkidest ja lõpetades tema väikeste valgete jalgadega. Kunstnik tahtis, et ta vaataks Harrietile armunult ja too temale kütkestunult otsa. See oli lihtne, tuli toimida loomulikult.

„Ära ole rumal, Harriet,“ ütles Simon Alpheton. „Asjal on hoopis teine mõte! Kas te olete näinud Rembrandti maali „Juudi pruut“?“

Nad ei olnud. Simon kirjeldas seda, kui tegi esialgset visandit.

„See on väga hell maal, see väljendab mehe kaitsvat armastust oma noore alistuva pruudi vastu. Nad on ilmselt rikkad, sest neil on seljas uhked riided, aga on näha, et nad on tundlikud, mõtlikud ja teineteisesse armunud inimesed.“

„Nagu meiegi. Rikkad ja armunud. Kas me oleme nende sarnased?“

„Mitte põrmugi, ja ma arvan, et te ei tahagi olla. Arusaamad ilust on muutunud.“

„Meie maali nimi võiks olla „Punapäine pruut“.“

„Harriet ei ole sinu pruut. Ma panen pildile nimeks „Marc ja Harriet Orcadias“, sest mida muud saakski panna. Kas sa saaksid nüüd veidi vakka olla, Marc?“

Maja, mille ees nad seisid, oli seda tüüpi, mida teadjad inimesed nimetavad georgiaanlikuks elamuks ja mis oli ehitatud tellistest, mille punast värvi nimetatakse vahel küpseks tooniks. Aga oli südasuvi ja kogu ehitis varjus tihedate metsviinapuu väätide taha, mille rohelised läikivad lehed värelesid kerges tuules. Maja pind näis võbelevat ja kahi-sevat, moodustades tuule käes lainetava vertikaalse rohelise mere.

Simon Alpheton armastas seinu, telliskiviseinu, tulekiviseinu, puitseinu ja kiviseinu. Kui ta maalís Come Hither't Hanging Sword Alleyl, aetas ta nad plakateid táis betoonseina ette. Niipea, kui ta nági, et Marci majal on elavatest lehtedest sein, tahtis ta ka seda maalida, muidugi koos Marci ja Harrietiga. Sein oli erinevates rohelistes toonides sädelev kaskaad, Marc oli tumesinises úlikonnas ja Harriet úleni punases.

Kui sügis tuleb, muutuvad need lehed sama punasteks nagu ta juuksed ja kleit. Siis võtavad nad tasapísi kullakarvalised toonid, siis pleegivad kahvatukollasteks ja siis varisevad ning teevad palju túli, sest katavad kogu hekiga piiratud sillutatud platsi ja kogu majataguse hoovi mitme tolli paksuse kihiga. Maja tellissein koos osalise puitkarkassiga, mis ilmselt pole ehtne, tuleb jälle náhtavale. Ja 1966. aasta kevadel ilmuvad taas kahvaturohelised kasvud ning lehestiku elutsúkkel hakkab otsast peale. Simon mõtles sellele, kui joonistas lehti ja juukseid ja volditud siidi.

„Játa járele,“ ütles ta, kui Marc kummardus Harrietti suudlema, hoides teda samal ajal käest kinni ja tõmmates enda poole. „Kas sa ei saa teda viieks minutiks rahule játta?“

„Raske, vennas, raske.“

„Ma tahan tabada hellust, mitte himu. Saad aru?“

„Mul on jalg ára surnud,“ ütles Harriet. „Kas me ei saaks teha vahe-
aega, Simon?“

„Veel viis minutit. Ára mõtle oma jalale. Vaata Marcile otsa ja mõtle, kui palju sa teda armastad.“

Harriet vaatas meest ja mees vaatas alla talle otsa. Ta hoidis naise vasakut kátt oma paremas káes ja nende pilgud süüvisid teineteisesse ja Simon Alpheton maalís neid ning nad pidid jääma Orcadia Cottage'i ette aeda kui mitte igaveseks, siis väga kauaks.

„Ma võib-olla ostan selle ára,“ ütles Harriet hiljem, kui nági oma náo ja keha kujutist.

„Millega?“ küsis Marc teda suudeldes. Ta háäl oli leebe, aga sõnad mitte. „Sul pole raha.“

Kui Simon Alpheton meenutas seda päeva, sai ta aru, et see oli lõpu algus, uss pungas, mis náitas lillede keskel oma inetut nágu ja vingerdavat keha.

2 . P E A T Ü K K

Ühel külmal laupäeval läksid Jimmy Grex ja Eileen Tawton bussireisile Broadstairsi. Oli 1966. aasta suvi. Nad olid esimest korda koos sellisel väljasõidul. Nende harilik tegevus – Eileen kutsus seda seltsieluks, Jimmy ei osanud sellele mingit nime anda – seisnes publi White Rose and Lion külastamises ning Jimmy käikudes Eileeni ema juurde teed jooma. Aga pubile tulid uued juhid, nädalalõppudel hakati korraldama üritusi ja reis Broadstairsi oli üks selliseid.

Sadas. Kibe põhjatuul tuhises kogu Suffolki, Essexi ja Kenti rannikul, kuni kusagile Kanalisaarteni välja jõudis. Jimmy ja Eileen istusid tuulevarjus ja sõid kaasavõetud võileibu. Nad ostsid merekalju tüki-kesi ja vaatasid läbi pikksilma Prantsusmaa poole asjatu lootusega seda näha. Teejoomise ajal otsustasid nad süüa midagi tõhusamat ja läksid mere kaldal olevasse Popplewell'si restorani.

Restoranil polnud alkoholi müügiluba nagu enamikul tollastel söögi-kohtadel ja Jimmy oli janusse suremas. Ta pidi leppima teega, sest pubid avati alles kell pool kuus. Isegi siis, kui nad olid lõpetanud oma munad, friikartulid, herned ja seened ning süüanud ära ka õunapiruka, vaniljekastme ja Dundee koogi lõigud, pidid nad veel pool tundi surnuks lööma. Jimmy tellis veel ühe kannu teed ja Eileen läks tualetti.

See oli pisike aknata betoonpõrandaga pugerik üheainsa kabiiniga, räpane, nagu tollal ikka. Ühes seinas rippus allakukkumise ohus kraanikauss, aga seal polnud seepi, käterätti, pabersalvrätte ega, mõistagi, kätekuivatit. Kraan tilkus. Kabiinist tuli üks naine välja ja Eileen läks sinna sisse. Ta kuulis, kuidas kraanist vesi jooksis ja siis uks kinni pandi.

Eileenil polnud mingit kavatsust käsi pesta. Ta oli neid hommikul kodus pesnud ja pealegi polnud siin käterätti. Aga ta vaatas oma nägu veidi täkitud peeglist, silus juukseid, prunditas huuli ja selle tegevuse käigus langes ta pilk paratamatult peegli all olevale riulile. Selle keskel oli teemantkiviga sõrmus.

Enne teda siin olnud naine oli selle ilmselt enne käte pesemist ära võtnud ja siia unustanud. See oli hea näide, milleni liigne käte pesemine võib viia. Eileen oli märganud vaid seda, et naine oli keskealine ja vihnamantlis. Ta vaatas sõrmust. Ta võttis selle kätte.

Isegi täielik võhik, kes ei tea midagi juveelidest ega oska neid hinnata, saab aru, mida tähendab üks ilus teemantsõrmus. Briljant oli suur, tema kõrval oli kaks safiiri. Eileen libistas sõrmuse sõrme. See oli tema jaoks otsekui loodud.

Tualetist välja astumine, sõrmus sõrmes, polnud hea mõte. Ta pistis selle käekotti. Jimmy ootas teda, suitsetades selle päeva kolmekümmendat sigaretti. Ta andis ka Eileenile ühe ja nad kõndisid Anchorisse, kus Jimmy võttis õlle ja Eileen siidri. Mõne aja pärast avas Eileen koti ja näitas Jimmyle sõrmust.

Kummalegi ei tulnud pähe minna tagasi restorani ja anda sõrmus omanikule või viia see politseisse. Leid on leidja oma. Mõlemal olid peas hoopis muud mõtted. Tegelikult üks ja seesama. Eileen pani jälle sõrmuse sõrme, sedapuhku vasaku käe nimeta sõrme ja hoidis kätt üleval, et Jimmy näeks. Miks ta peaks selle ära võtma? Ta ei öelnud seda valjusti, aga ta mõte jõudis mingil moel Jimmyni.

Too võttis teise õlle ja paki krõpsusid, ning laua juurde tagasi tulnud, ütles:

„Seda sa võid ju kanda.“

„Võin või?“ Eileeni hääl oli kahtlev. Ta mõistis olukorra tõsidust. Hetk oli kuidagi ebamugav.

„Võime ju kihluda,“ ütles Jimmy.

Eileen noogutas. Ta ei naeratanud. Ta süda puperdas.

„Kui nii sobib.“

„Ma olen sellele veidi mõelnud,“ ütles Jimmy. „Tahtsin sulle sõrmuse kinkida. Ma ei teadnud, et see ise välja ilmub. Ma lähen võtan veel ühe joogi. Kas toon sulle ka siidri?“

„Miks mitte,“ vastas Eileen. „Ja miks mitte tähistada? Anna mulle, palun, veel üks sigaret.“

Tegelikult polnud Jimmy kuni selle hetkeni kihlusest mõelnud. Tal polnud mingit kavatsust abielluda. Miks ta peaks seda tegema? Ema, kes tema ja ta venna eest hoolitses, oli vaid viiekümne kaheksa aastane ja temas oli veel küllalt elujõudu. Aga sõrmuse leidmine oli selleks liiga hea võimalus, et seda käest lasta. Kui ta poleks praegu midagi öelnud

ja lasknud Eileenil seda sõrmust kanda, oleks ta ühel päeval, kui tahab temaga kihluda, pidanud talle uue sõrmuse ostma. Pealegi on kihlus vaid kihlus, mis võib kesta aastaid, see ei tähenda, et homme tuleb abielluda.

Eileen polnud Jimmysse armunud. Kui keegi oleks seda temalt küsinud, oleks ta vastanud, et Jimmy sobib talle. Ta meeldis rohkem kui teised mehed, aga teisi mehi ta tegelikult ei tundnud. Ükski mees ei tulnud villaste asjade poodi, mida pidas preili Harvey ja kus Eileen müüs soonikkoelisi ja beebipehmeid kudumeid eakatele naisklientidele. Ta kohtas Jimmyt, kui too tuli koos oma ülemusega remontima preili Harvey ülakorrusel asuvat korterit ja paigaldama uut valamukomplekti. Sellest oli nüüd möödas viis aastat.

Kuigi Eileen oli paremakäeline, teenindas ta külastajaid järgmistel nädalatel vasaku käega, aetas selle palju kordi nähtavale ning liigutas sõrmi, et briljant sädeleks. Sõrmust imetleti. Ta käis Jimmyga endiselt pubis ja Jimmy jätkas teejoomist proua Tawtoni pool. Eileen tähistas kolmekümne viiendat sünnipäeva. Nad käisid teistelgi White Rose and Lioni väljasõitudel, kord kahekesi, kord proua Tawtoni ja tema sõbranna Gladysega.

Vahel tegi Eileen juttu abielust, aga Jimmy vastas alati: „Me just alles kihlusime,“ või: „Sellega on aega aasta või paar.“ Pealegi polnud neil kusagil elada. Eileen ei tahtnud kolida kokku ei oma ega Jimmy emaga. Nende suhtes polnud midagi seksuaalset. Vahel siiski Jimmy suudles Eileeni, aga ta ei teinud mingeid muid ettepanekuid ja Eileen kinnitas endale, et ta poleks nõustunud ja pidas Jimmyst lugu, et see midagi ei nõudnud. Aasta või paari jooksul oli küllalt aega selle üle mõelda.

Siis Jimmy ema suri. Ta kukkus kokku tänaval, mõlemas käes täistuubitud toidukotid. Leivapätsid, poolenaelased võipakid, küpsisekarbid, Cheddari juustu kamakad, apelsinid, banaanid, peekon, kaks kana, oakonservid ja nuudlid tomatis veeresid mööda sillutist laiali või vajusid rentsliisse. Betty Grexi tabas tugev südamerabandus.

Tema kaks poega olid elanud tema pool sünnist saadik ega kavatse- nud kusagile kolida. Nüüd, kui keegi enam nende eest ei hoolitsenud, otsustas Jimmy abielluda. Lõppude lõpuks oli ta juba viis aastat olnud kihlatud. Sellest kõneles sõrmus, mida Eileen kandis päevast päeva. Ilmselt ei saanud tal olla piisavalt õnne, et leida daamide tualeti riitulit

laulatussõrmus, aga Jimmyl vedas sellega, et ema sõrmus oli saadaval. Nad abiellusid Burnt Oaki büroos.

Grexide kodu oli pool ühest Neasdenis Põhja ringtee lähedal rida-misi paiknevatest väikestest paariselamutest, millel on kaks tuba üleval ja kaks all, väike vannituba ja köök ning mis on väljast krohvitud ja ookrikarva värvitud. Et maja oli nurga peal, pääses tänavalt aeda, millest suurema osa võttis enda alla Keith Grexi auto. Pigem tema autode seeria ja venna abiellumise ajal oli tal punane hõbedaste detailide ja uimedega Studebaker.

Keith oli Jimmyst noorem ja vallaline. Teda ei huvitanud naised ega mitte mingisugune seks, ta ei lugenud midagi, ei teinud sporti ega hoolinud millestki peale joomise ja autode. Talle ei meeldinud niivõrd sõitmine, kuivõrd autode kallal nokitsemine. Ta võttis neid lahti ja pani uuesti kokku, puhastas ja poleeris ning siis imetles neid. Enne Studebakerit oli tal olnud Pontiac ning veel enne seda Dodge.

Tööl käimiseks ja muudeks sõitudeks oli tal mootorratas. Kui ta auto oli viimase peal korras ja nägi parim välja, istus ta sellesse ja sõitis mööda Põhja ringteed Brent Crossini, sealt üles Hendon Wayni, siis Station Roadi mööda alla ja Broadwayd mööda tagasi. Ja kui Studebakeri omanike klubil oli ralli, osales ta selles oma autoga alati. Autoga väljasõitmine tähendas seda, et mootor võeti lahti ja pandi jälle kokku. Ta töötab samamoodi nagu vend ehitusel ja oli katnud kogu tagaia betooniga, et hoida seal autot ja mootorratast, jättes vaid tillukese rohelise nelinurga „muruplatsiks“, kus kasvasid rohukõrred, võililled ja ohakad.

Kui ema veel elas ja isa polnud veel surnud, oli vendadel Grexidel ühine magamistuba. Õhtuti, kui Keith askeldas auto kallal, oli Jimmy seal rahuldanud oma seksuaalseid vajadusi meesteajakirja Penthouse abil. Nüüd kolis ta toast välja ja Betty Grexi endises magamistoas oli vaja teha ümberkorraldusi. Jimmy, kes polnud suuremat sorti mõtleja, arvas, et see käib kähku. Juhtus aga nii, et kulus terve aasta, ent Jimmy ei leidnud sealt seda, mida oli ajakirja keskele kinnitatud voldikute järgi ette kujutanud. Eileen oli rahul. Kõik oli korras. Ta ei saanud haiget. Ta ei külmetanud ega tundnud end tõbisena. Kõik see käib abiellumisega kaasas. Koos tolmuimejaga puhastamise, sisseostude tegemise, söögi valmistamise ja ööseks tagaukse lukustamisega.

Ja muidugi lapse saamisega.

Eileen oli nelikümmend kaks aastat vana. Seetõttu ei uskunud ta, et võib rasedaks jääda. Nagu paljud naised enne teda, arvas ta, et saabumas on kliimaks. Pealegi ei teadnud ta suurt midagi seksist ega laste saamisest ning tal olid veidrad arusaamad, mis pärinesid emalt ja tädi-delt. Üks oli, et laps tuleb siis, kui seemnepurskeid on sageli, nad on rikkalikud ja kuhjuvad üksteise järel. Teisisõnu, on vaja suurt hulka seda asja, enne kui mingi tulemus tuleb. Umbes nii nagu hallinev Keith peab tarvitama juuksevärvi Grecian 2000 mitu korda, enne kui see mõjuma hakkab.

Nende abielus olid tarvitamised harvad ja jäid üha harvemaks. Seega ei tulnud Eileen selle peale, et ta on rase, kuigi võttis kaalus kõvasti juurde ja kõht muudkui kasvas. Jimmy ei saanud muidugi midagi aru. Naabrinaine, proua Chance lõpuks küsis, millal sünnitust on oodata. Eileeni ema polnud tüdart näinud paar kuud, aga sai nüüd kohe aru ning avaldas arvamust, et lapsel on „kindlasti midagi korrast ära“, sest ta tütar on nii vana. Keegi ei rääkinud tollal midagi Downi sündroomist ja Agnes Tawton ennustas, et lapsest tuleb mongol.

Eileen polnud kunagi arsti juures käinud, keegi neist ei käinud, ja ta ei teinud seda ka nüüd. Ta arvas, et midagi ignoreerides läheb see minema, seega ignoreeris ta oma paisuvat keha, aga andis samal ajal voli söögiisule. Ta hakkas jumaldama sõõrikuid ja sarvesaiu, mis just olid poodidesse ilmunud, ja ta suitsetas nagu korsten, nelikümmend või viiskümmend sigaretti päevas.

Seitsmekümnendate aastate alguses levis väljend „ühenduse võtmine oma kehaga“. Eileen ei hoolinud oma kehast üldse, ta ei vaadanud kunagi seda otse ega peeglist ja enamik selle aistingulist peale otsese valu jäid tal tähelepanuta. Aga nüüd olid need valud hoopis midagi muud, Eileen polnud tundnud midagi taolist, valud läksid üha tugevamaks ja ta oli sunnitud oma kehaga ühendust võtma. Loomulikult polnud Grexidel telefoni, neile polnud pähegi tulnud, et telefoni võiks vaja minna, seega pidi Keith siis, kui Eileeni tuhud olid haripunktis, arsti järele minema. Ta läks Studebakeriga, mis juhtus olema valmis iga kahe nädala taguseks väljasõiduks.

Jimmy minek ei tulnud kõne alla. Ta ütles, et see kõik on torm vee-klaasis. Pealegi oli ta just ostnud televiisori, nende esimese värvi-televiisori ja nüüd vahtis ta Wimbledonit. Tuli väga vihane arst,

kes arvas, et tegemist on asjatu väljakutsega, ja leidis Eileeni lootevees lebamas ja suitsetamas. Tuli ämmaemand. Kogu Grexide pere mõisteti karmilt hukka ja ämmaemand lülitas ise televiisori välja.

Üheksa naela ja üheksa untsi kaaluv poiss sündis kell kümme õhtul. Vastupidiselt proua Tawtoni ennustustele polnud tal midagi viga. Täpsemalt, midagi sellist, mida proua Tawton silmas pidas. Seda, mis tal viga oli, ei näidanud mingid testid ega näita ka tänapäeval. Igal juhul saab otsustavaks, kas eelistada looduslaagrit või hoolduskooli. Seitsmekümnendatel uskus igaüks, kes vähegi midagi teadis, et inimese iseloom ja temperament olenevad ainuüksi sellest, millises keskkonnas ja millistes tingimustes ta viibib esimestel eluaastatel. Valitses Freud.

Tegemist oli ilusa beebiga. Raseduse ajal oli ema elanud sarvesaiade ja või, sõõrikute ja vahukoore, salaami, rasvaribadega peekoni, praetud munade, šokolaaditahvlite, vorstide ja kõige seesuguse peal. Ta oli suitsetanud umbes tuhat kaheksasada sigaretti ja joonud mitu gallonit Guinnessit, siidrit, Babychami ja magusat šerrit. Aga poiss oli ilus laps sileda virsikukarva naha, tumepruunide siidiste juuste, vanade meistrite maalidel kujutatud inglinäo ja suurepärase sõrmede ja varvastega.

„Mis te talle nimeks panete?“ küsis proua Tawton mõne päeva pärast.

„Midagi peab vist panema,“ vastas Eileen, nagu oleks lapsele nime andmine otstarbekas, aga mitte kohustuslik.

Ei tema ega Jimmy teadnud mingit nime. Nojah, nad teadsid enda ja Keithi nimesid ja naabrimehe härra Chance'i nime, milleks oli Alfred, ja nende surnud isade nimesid, aga ükski neist ei meeldinud neile. Keith pakkus Rogerit, sest nii kutsuti tema semu, kellega nad koos joomas käisid, aga Eileenile see Roger ei meeldinud ja nimi ei läinud läbi. Siis tuli üks teine naaber koos proua Tawtoniga beebit vaatama, kaasas kingitus. See oli väike valge mängukaru, millel olid jalgade küljes kellukesed ja mida sai paelaga vankri katuse külge riputada.

Agnes Tawton ja Eileen olid mõlemad kingitusest heldinud, ohkasid ja teatasid, et see on nii armas.

„Teddy,“ ütles Eileen hellalt.

„No näe, seal see nimi ongi,“ ütles Keith. „Teddy, Edwardi lühend.“
Ja ta naeris ise oma nalja peale, sest keegi teine ei teinud seda.

3 . P E A T Ü K K

Keegi ei teinud poisist suurt välja. Aga nad ei teinud ka üksteisest suurt välja. Igaüks näis elavat mingis mittemeditiinilises autismis, tehes endasse sulgunult omi asju. Keithil olid autod, Jimmyl televiisor. Aastaid villaseid esemeid müünud Eileeni kummitasid lõngad ja muud kedrused, ning et kudumine teda ei rahuldanud, võttis ta ette suured heegeldustööd. Ta muudkui heegeldas, valmistades pleede ja vaipu ja laudlinu ja riideesemeid.

Teddy magas vanemate toas, kuni sai nelja-aastaseks. Siis koliti ta onu juurde välvoodile. Väiksena jäeti ta tundideks mänguaedikusse ja keegi ei pööranud ta nutule tähelepanu. Nii Eileen kui ka Jimmy oskasid suurepäraselt asju mitte tähele panna. Kodus oli alati palju süüa, suured kiirtoidu söömaajad toimusid televiisori ees, nii et Teddy oli hästi toidetud. Televiisor mängis vahetpidamata, sealt sai ikka midagi vaadata. Keegi kunagi ei kallistanud last ega mänginud temaga ega rääkinud temaga. Kui ta oli viis aastat vana, saatis Eileen ta üksi kooli. Kool asus vaid viiekümne jardi kaugusel samal pool tänavat, nii et see polnud nii ohtlik ja vastutustundetu, kui paistab.

Ta oli klassis kõige pikem ja ilusam poiss. Mängukaru Teddy peaks olema ümar ja jässakas, roosade põskede ja naeratava näo, siniste silmade ja pruunide lokkis juustega. Teddy Grex oli pikk ja sale, ta nahk oli tõmmu, juuksed väga tumedad ja silmad pähkelpruunid. Tal oli püstine nina ja prunnakas suu ning selline armas näoilme, mis tekitab lastetutes naistes soovi ta sülle haarata ja vastu rinda suruda.

Seda oleksid nad saanud teha väga lühidalt.

Seitsmeaastaselt tõstis ta oma voodi onu toast välja. Midagi kohatut polnud temaga seal toas juhtunud. Nad polnud Keithiga tülli läinud, isegi mitte sõnelenud. Nad rääkisid üldse harva. Kui Teddy Grexil oleks hiljem olnud asja psühhiaatri juurde, poleks isegi seesugune ekspert olnud võimeline diagnoosima allasurutud mälestuste sündroomi.

Teddyle ei meeldinud privaatsuse puudumine ja onu kohutav norkamine, mahlakad vulksumised ja korisemised, mis raputasid kogu tuba ja kõlasid nii, nagu oleks kümnel vannil ühekorraga korgid ära tõmmatud ja vesi torusid pidi alla lastud. Ja suits, talle ei meeldinud suits. Kuigi ta oli sellega harjunud ja joonud seda nii-öelda luti-pudelist, oli see väikeses magamistoas, kus õhupuudusest polnud peaaegu võimalik hingata, kohutav, sest Keith tegi viimase suitsu pool tundi pärast südaööd ja esimese kell kuus hommikul.

Ta tiris oma välivoodi välja üksi. Keith oli tööl, paigaldades Brent Crossil uutele korterelamutele torustikke. Jimmy oli tööl, tassides Edgware'is kastiga redelit pidi üles telliseid. Eileen oli elutoas, tehes viit asja korraga: suitsetas sigaretti, jõi Coca-Colat, sõi Crunchy batoonid, vaatas televiisorit ja heegeldas tulipunasest, laimirohelisest, meresinisest ja fuksiaroosast lõngast pontšot. Teddy taris oma voodi alla, tehes sealjuures hirmsat lärmi, sest ta polnud veel selle tõstmiseks küllalt tugev. Eileen kuulis, kuidas voodi kolksus ühelt astmelt teisele, aga ei teinud sellest välja.

Söögituba ei kasutanud keegi, isegi mitte jõulude ajal. See oli väga väike ja siin asusid viktoriaanlik mahagonipuust laud, kuus tooli ja puhvetikapp. Sinna mahtus vaevalt sisse astuma, veel vähem laua taha istuma. Kõik oli paksult tolmu täis, ja kui puudutanuks põrandani ulatuvaid ebamäärast värvi sametkardinaid, kerkinuks sealt tolmu nagu suitsu. Et aga siin keegi ei käinud, oli suitsuhaisu vähem kui mujal majas.

Isegi siis, seitsmeaastaselt, leidis Teddy, et mööbel on jube. Ta uuris seda uudishimulikult, silmitses muhklikke lauajalgu koos vasksete lõvikäppadega, mis lõppesid küünistega ja olid täis konnasilmi. Toolide istmed olid kaetud mingi plastiku eelkäijaga, musta- ja pruunilaigulise võltsnahaga. Inetu puhvetikapp oma puitriiulite, sammaste ja ehisotsikutega, oma kastikeste ja nikerdatud paneelidega, oma peeglibaride ja roheline määrdunud klaasiga võis poisi arva-tes pikemal vaatamisel hirmu peale ajada. Kui ärgata hämaruses või koiduvalguses ja näha neid müüre, torne ja nikerdisi varjust kerki- mas, võis tunduda, et tegemist on mingist jutust pärit oleva nõia- majaga.

Sellest tuli lahti saada. Ta joonistas nimetissõrmega mustreid toolide tolmule ja kirjutas mõlemad ropud sõnad, mida teadis, lauaplaadile.

Siis pani ta neli tooli hunnikusse, iste istme vastu ja jalad seljatoe vastu, vinnas ülejäänud kaks puhvetikapile, et selle õudust varjata, ning tegi ruumi oma voodile.

Keith märkas muudatust, aga ei öelnud midagi, kuigi tuli vahetevahel söögituppa, suitsetas ühe sigareti ja lobises sihitult pigem Teddy kuuldes kui Teddyga oma autost või kavatsusest minna linna kihlveo-kontorisse. Ilmselt ei teadnud ei Eileen ega Jimmy, kus nende poeg magab. Eileen lõpetas pontšo, pani selle korraks poes käies selga ja alustas oma seni kõige suuremat tööd, maani ulatuvat punase- ja mustakirjut mantlit keebi ja kapuutsiga. Jimmy kukkus redelilt alla, sai seljale haiget, loobus tööst ja hakkas saama sotsiaalabi. Ta ei saanud kunagi terveks ega läinud enam tööle. Keith vahetas Studebakeri salatirohelise Lincoln kabrioleti vastu.

Tänaval hakati rääkima, et Teddy Grex käib naabri juures sellepärast, et temast kodus ei hoolita. Öeldi, et ta vajab armastust, kallistusi ja hellust, mida Margaret Chance võib talle jagada. Et Teddy tahab kellegagi vestelda, vajab kedagi, kes tunneks huvi tema vastu ja küsiks, kuidas koolis läheb, võib-olla on tal vaja ka puhast maja ja korralikku sööki. Keeled käisid kärmesti, kui räägiti Grexi perest, arvustati autosid, seda, et Jimmy on töetu, et Eileen kannab kummalisi riideid ja suitsetab tänaval.

Aga nad eksisid. Võib-olla tõesti ei hoolitud poisist, aga tal oli alati küllalt süüa ja keegi ei lõonud teda ning tal polnud mingit vajadust armastuse järele. Teda polnud keegi kunagi armastanud ja ta ei teadnud, mis see on. See võis olla senise elu tagajärg, aga ta võis olla ka seliseks sündinud. Ta oli küllalt iseseisev. Ta läks naabri juurde ja veetis seal tunde, sest maja oli täis ilusaid asju ja Alfred Chance tegi neid oma töökojas. Kaheksa-aastaselt tutvus Teddy iluga.

Samasuguses aias nagu see, milles Keith Grex hoidis rohelist Lincolni, oli Alfred Chance'i töökoda. Ta oli selle ise kolmkümmend aastat tagasi valgetest kividest ja punasest seedrist ehitanud ning seal sees oli ta tööpink ja vajalikud riistad. Alfred Chance oli tisler ja kapipide valmistaja ning erijuhtudel ka kiviraidur. Hauakivi, millele ta kirjed graveeris, oli esimene näidis tema erinevatest oskustest, mida Teddy nägi. Hauakivi oli graniidist, tumehall ja sädelev, tähed sügavalt sisse uuristatud ja mustad. „Surm on punkt ja patu lõpp,“ luges Teddy,

„piir maise ja parema elu vahel.“ Loomulikult ei saanud ta midagi aru, aga ta teadis, et talle see töö väga meeldis.

„Selliseid tähti on vist raske teha,“ ütles ta.

Härra Chance noogutas.

„Mulle meeldib, et tähed ei ole kuldsed.“

„Tubli poiss. Üheksakümmend üheksa inimest sajast tahavad kuldseid. Kuidas sa teadsid, et must on parem?“

„Ma ei tea,“ vastas Teddy.

„Paistab, et sulle on loodus hea maitse andnud.“

Töökoda lõhnas värskelt hõõveldatud puidu järele, see oli terav, orgaaniline lõhn. Poolleiolev saarepuust heledate juuste värvi ingel toetus vastu seinale. Härra Chance viis Teddy tuppa ja näitas talle mööblit. See ei olnud esimene maja, mida Teddy oli näinud peale Grexide kodu, sest ta oli mõne korra käinud vanaema Tawtonil külas ja paar korda kooliõpetajate juures teed joomas. Aga see siin oli esimene, kus polnud püüdnud saadud hilisviktoriaanlike esemeid ega G-plani ega Parker Knolli mööblit.

Grexide majas polnud raamatuid, aga siin olid klaasuste, voolitud pilastrite, eenduva keskosa ja frontooniga raamatukapid. Elutoa kirjutuslaud oli pisikeste sahtlitega ime, mille tumedast puidust ovaalse plaadis oli heledam lehtede ja lillede intarsia ning kõik see läikis nagu peegel. Vormikate jalgadega kapi ukseid olid kaunistatud maalikutega, kusjuures igaühel kujutati puuvilja välja puistavat skulptuurset karikat.

„Silmale ilus vaadata,“ ütles härra Chance.

Kui selles sära täis kitsas väikeses Põhja-Londoni paariselamu majas oli midagi, mis ei klappinud, siis Teddy seda ei teadnud. Ta oli heldinud ja vaimustatud sellest, mida nägi. Aga tal polnud kombeks oma tundeid välja näidata, ja kui ta ütles, et tähed talle meeldivad, oli ta ennast ületanud. Ta noogutas iga mööblitüki ees ja puudutas sõrmega ettevaatlikult kapiukse puuvilja.

Proua Chance küsis, kas ta tahab küpsist.

„Ei,“ vastas Teddy.

Keegi polnud teda õpetanud aitäh ütlemas. Keegi ei tundnud tema järele puudust, kui ta naabrite juures oli, ja tundus, et keegi isegi ei märkanud seda. Chance'id viisid teda kodunt välja. Nad käisid Madame Tussaud' muuseumis, Buckinghami palees, loodusmuuseumis ning Victoria ja Alberti muuseumis. Neile meeldis, et poiss innustus ilusatest

asjadest ja tundis kõige vastu huvi, ning nad ei hoolinud sellest, et tal polnud mingeid kombeid. Härra Chance ei lubanud tal alguses saagi või hoovliit puudutada, aga laskis tal töötoas oma tegemisi vaadata. Peagi andis ta poisile mõne tööriista kätte ja paari nädala pärast lubas siledaks hooveldada uksepaani. Kunagi polnud vaja poissi vaigistada, sest Teddy rääkis vähe. Samuti ei tüdinenud ta kergesti ega virisenud ega nõudnud midagi. Vahel härra Chance küsis, kas Teddyle meeldib tema nikerdus või kavand, ja peaaegu alati ütles poiss: „Jah.“

Agas vahel tuli ka see jahe ühemõtteline „ei“ nagu siis, kui küsiti, kas ta tahab küpsist.

Teddyle meeldis vaadata härra Chance'i joonistusi, millest mõned olid raamitud ja majas seintele riputatud. Teised olid töökojas kaustas. Need olid hoolikalt, kindla käega tehtud joonistused, selged ja puhtad. Seal olid muidugi kapid, lauad, raamaturiiulid ja kirjutuslauad, aga vahel ka majad, mida härra Chance oli oma lõbuks joonistanud. Need olid sellised majad, kus ta oleks tahtnud elada, kui ta oleks võinud endale lubada midagi enam kui see pool paariselamust Grexide kõrval. Meistrid, kes teevad ilusat mööblit, oskavad oivaliselt kirjutada ja lauale pilte maalida, teenivad harva hästi. Teddy sai sellest aru, kui oli kümme aastat vana, umbes samal ajal, kui Margaret Chance suri.

Noil päevil mammograafe polnud. Ta tundis tükki vasakus rinnas, aga ei puutunud seda kohta enam kunagi, sest kujutas ette, et siis, kui ta seda eitab, kaob see ära. Vähk levis selgroogu ja kiiritusravist hoolimata suri ta kuue kuu pärast.

Härra Chance tegi talle hauakivi Šotimaa roosast graniidist ja sedapuhku Teddy nõustus, et on maitsekas ja sobiv täita tähed hõbedase värviga. Aga sõnad „armastatud naisele“ ja read peatsest kohtumisest ei tähendanud talle jälle midagi ning tal polnud midagi lohutavat öelda härra Chance'ile, kui tal üldse oli midagi öelda, kusjuures Margaret Chance'i oli ta peaaegu unustanud. Alfred Chance ei teinud mõnda aega mingit tööd, seepärast oli töökoda Teddy päralt, kus ta katsetas, õppis ja riskeeris.

Ükski Grex ei käinud arsti juures. Teddyt polnud kunagi millegi vastu vaktseineritud. Kui ta lõikas endale töökojas kätte ja härra Chance viis ta taksoga haigla traumaosakonda, tehti talle esimese asjana teetanusevastane süst. See oli esimene süst, mille Teddy sai, aga ta oli vakka ja ükskõikne, kui nõi sisse torgati.

Kui Jimmy ja Eileen üldse midagi märkasid, ei teinud nad sellest välja. Keith ei märganud midagi. Ainuke, kes märkas, oli Agnes Tawton.

„Mis sa oma käega oled teinud?“

„Lõikasin sõrme otsast tüki ära,“ vastas Teddy nagu muuseas veidi pahasel toonil, otsekui oleks tegemist kriimustusega. „Höövliga.“

Agnes Tawton oli tagasiteel poest läbi astunud ja leidnud lapselapse üksi kodust. Ta ei olnud tundlik ega läbinägelik ega iseäralikult sooja südamega naine. Ka ei armastanud ta lapsi, aga midagi Teddy olukorras tegi teda rahutuks. Talle tegi muret, et poiss on alati üksi, ta polnud kunagi näinud lapse käes šokolaaditahvli või krõpsupakki või Coca-Cola purki ja Teddy polnud ühtki mänguasja. Talle tuli meelde mänguaedik, kuhu laps alalõpmata kinni pandi nagu koduloom. Ja ebatavaliselt tugevat mõttepingutust tehes, mida tal elus enne ette polnud tulnud, sest see lihtsalt väsitas teda, mõistis ta, et iga teine ema, kelle laps lõikas endal ära sõrmeotsa, oleks sellest rääkinud oma emale, oleks talle helistanud, võib-olla pisaraid valanud. Kui Eileen lapsena oleks end nii vigastanud, oleks tema, Agnes, rääkinud sellest kõigile.

Agas mida ta sai teha? Ta ei saanud lärmi lüüa, rääkida Eileeniga, rääkida Jimmyga, ta ei saanud niimoodi õiendama hakata. See oleks tähendanud *sekkumist*, aga tema ei sekkunud kunagi. Oli vaid üks lahendus. Tema kogemuste kohaselt kõlbas see igaks elujuhtumiks. Raha toob õnne ja igaüks, kes teisiti arvab, valetab.

„Kuidas sul rahaga on?“ küsis ta Teddyt.

„Rahaga?“

„Kas nad annavad sulle raha, no taskuraha?“

Mõlemad teadsid, et „nemad“ ei anna. Teddy raputas pead. Ta vaatas vanaema nägu ja imestas, et tollel on neli lõuga ja mitte ühtegi kaela. Kui vanaema kummardus oma suure musta käekoti klõpsu avama, sai lõugadest rinna osa nagu bulldogil.

Agnes võttis punasest rahakotist ühenaelase.

„Võta,“ ütles ta. „See on selleks nädalaks. Tuleval nädalal saad teise.“

Teddy võttis selle ja noogutas.

„Ütle aitäh, väike paharet.“

„Aitäh,“ ütles Teddy.

Agnes arvas, et ta peaks selles olukorras panema käed Teddy ümber ja talle musi andma. Agas ta polnud seda kunagi teinud ja nüüd oli

hilja alustada. Pealegi oli tal tunne, et Teddy lükkab ta eemale või isegi lööb teda. Seepärast ta ütles vaid:

„Sa pead tulema minu poole, kui seda kätte tahad saada. Ma ei saa kogu aeg sinu pärast siia joosta.“

Keith oli pikk tugev mees, kes nägi välja nagu kadunud David Lloyd George oma riigimehe kandilise näo, paksude kulmude, sirge nina, eemal asuvate silmade ja liblika tiiva kujuliste kulmudega. Tal olid pikad hallisegused heledad juuksed ja sorgus pulstunud vuntsid. Lloyd George oli noorena olnud nägus ja seda oli ka Keith, aga aastad, söögid ja joogid olid lõivu võtnud ja nüüd, viiekümne viieselt oli ta tõsiselt alla käimas.

Temas oli midagi, mis meenutas poolsulanud küünalt. Või päikese kätte jäetud vahakuju. Ta näonahk rippus lottides ja voltides. Näis, nagu oleks liha nende alt valgunud kaela mööda alla, langenud õlgadele ja rinnale ning vajunud sealt paksudesse massidesse kõhu peal. Ta pükste või teksaste rihm oli tihedalt suure ümara kõhukumeruse all. Sulamine või miski selletaoline oli jätnud ta käed ja jalad peenteks nagu kepid. Ta värvitud juuksed olid meelekohalt küll taandunud, aga taga kasvasid jõudsalt ning ta oli just hakanud neid sinise kummi-rõngaga hobusesabasse siduma.

Kui Teddy läks põhikooli, oli Eileenist saanud tänava kurikuuluse kuju, keda tunti rohkem kodutu kerjuse kui perenaise ja üheteistaastase poisi emana. Ta oli pealaest jalatallani kaetud vikerkaarevärvi koduste kudumitega – just nimelt pealaest jalatallani, sest ta heegeldas kleitide ja keepide kõrval ka barette ja susse. Pikad hallid juuksed lehvimas triibulise mütsi alt õlgadest allapoole, lonkis ta pidevalt suitsu tõmmates ühest poest teise, tulles koju sageli vaid ühe ostuga oma heegeldatud kotis. Siis läks ta uuesti välja ja peatus vahel, et istuda kellegi aiaplangu, suitsetada ja laulda *Come Hither*’ varaseid lööklaule, kuni kõhima hakkas. Kõha ajas ta vihale ja siis asus ta laulmise asemel möödujaid sõimama.

Jimmy käis pubis. Ta käis ka sotsiaalkindlustusametis vajalikke allkirju andmas, aga see oli kõik. Tal oli kopsuemfüseem, kuigi arsti juures käimata ei teadnud ta seda. Päeval ta kähises ja öösiti ahmis õhku. Eileen, ta ise ja Keith rääkisid kõik, et suitsetamine on hea, sest see rahustab närve. Grexide maja seinad, aga iseäranis laed olid tumeda

ookri karva, umbes sama värv nagu Eileeni, Jimmy ja Keithi sõrmed. Keegi ei värvinud kunagi maja ega pesnud selle seinu.

Teddyl läks põhikoolis hästi. Tal olid head tulemused kunstis ja hiljem õppeaines nimega disain ja tehnoloogia. Ta tahtis õppida joonistama, aga koolis polnud selleks vahendeid ega võimalusi, mistõttu härra Chance õpetas teda. Teddy õppis temalt täpsust ja korralikkust ja oskust olla „puhas“. Härra Chance sundis teda ikka ja jälle joonistama ringjooni ning rääkis loo Giottost, kes siis, kui paavsti saadik tuli võtma temalt näidistööd, ei teinud mingit keerulist maali, vaid joonistas ühe pintsliõmbega paberitükile täiusliku ringjoone. Teddy ei õppinud kunagi joonistama täiuslikku ringjoont, aga ta ei teinud neid ka sugugi halvasti.

Talle meeldis joonistada ja varsti meeldis talle ka härra Chance'i töökojas esemeid valmistada, alguses lihtsaid, aga siis ka keerulisemaid esemeid ja nikerdisi. Ta sai koolist lõputunnistuse ja läks edasi kolledžisse, omandama A-taseme haridust kunstis ja graafilises disainis ning inglise keeles.

Kodus muidugi ei tundnud keegi vähimatki huvi selle vastu, mis ta koolis teeb, kuigi isa hakkas rääkima, et on aeg koolist ära tulla ja raha teenida. Nüüd, kui Teddy oli suureks kasvanud, hakkasid kolm vanemat Grexi vaatama teda uue pilguga nagu kedagi, kes oleks neile abiks ja aitaks majapidamises. Olema jooksupoiss, olema vahendajaks iga-suguste kohalike ametiasutuste ja gaasikontoriga, teenima leiba, isegi süüa keetma ja koristama. Neile ei tähendanud midagi, et nad seni polnud tema vastu mingit huvi tundnud. Nad ei saanud üldse aru, et olid midagi tegemata jätnud. Aga tasapisi, vaevalt ise endale aru andes hakkasid nad Teddy eest veidi hoolt kandma. Eileen pani tema jaoks Coca-Cola purke külmikusse, panemata tähele seda, et poeg vihkab gaseeritud jooke, ja kõik nad pakkusid talle sigarette.

Teddy oli aga harva kodus. Või kui oli, siis viibis oma söögi-toas. Seal tegi ta kodutööd ja riputas samamoodi oma pilte seinale nagu härra Chance. Ta raamis nad ise ära, kasutades härra Chance'i raamimisklambreid. Ühel õhtul tatsas tema tuppa Jimmy, leidis poja istumas välivoodil ning lugemas Ruskini „Kaht teed“ ja küsis, kas too ei tahaks lohistada oma tagumikku tööbüroosse.

„Miks sa ise seda ei tee?“ küsis Teddy pilku tõstmata.

„Ära räägi isaga niimoodi!“

Teddy ei pidanud vajalikuks vastata, aga mõne aja pärast, kui Jimmy oli veidi röökinud ja rusikaga vastu tolmust kappi prõmminud, ütles ta:

„Ma ei hakka kunagi kellegi alluvuses töötama.“

„Mida? Mida kuradit see peab tähendama?“

„Kuulsid küll,“ ütles Teddy.

Nüüd tuli Jimmy tema poole, rusikad püsti, aga ta oli liiga paks ja nõrk, et midagi teha, ja pealegi oli kisamine vallandanud tal kõhahoo. See vajutas ta küüru, nii et ta seisis oma istuva poja ees kummargil ja lõõtsutades, kuni lõpuks pidi tasakaalu hoidmiseks Teddyst kinni haarama. Teddy kiskus vaikides tema värisevad käed oma OXFAM-i poest ostetud sviitrikt lahti, võttis isal jakikraest kinni ja juhtis ta välja umbes nii, nagu tehakse rabeleva loomaga.

Aga isegi Jimmy ja Eileen olid kuulnud tööpuudusest. Kui Teddy lõpetas kooli, polnud tema jaoks mingisugust tööd. Ta pidi istuma kodus oma söögitoas ja see ei tähendanud midagi head. Ta oli suur ja jõuline, kasvanud kuue jala ja ühe tolli pikkuseks, ning kuigi sale, oli ta sitke kehaehitusega ja tugev, mistõttu kirjutasid nad kergendustundega alla ülikooli grandi taotlusele. Teddy ei pidanud siiski minema kodust eemale, et kusagil mujal elada. Ta kolledž asus Metropolitan Line'i lõpus ja sinna sai metrooga.

Eileen oli läinud nii paksuks, et ei saanud enam kihlasõrmust kanda. Ta määris sõrme vaseliiniga kokku ja sai nii selle kätte, aga laulatusõrmus jäi rohke liha vahele vajunult sõrme, nii et kuld säras vaid kui roosadesse patjadesse kukkunud litter. Ta oli alustanud oma elutööd, suurt pitstekki kattedeks voodile, kus nad Jimmyga magasid. Ta alustas valge lõngaga, aga kui ta oli kuu aega heegeldanud, oli töö võtnud kollaka tooni, nagu oleks see tee sisse kastetud.

Keith vahetas Lincolni kahvatukollase viiekümnendatest aastatest pärit Ford Edsel Corsairi vastu. Vist polnud ameeriklased tollal rahul, et käike pidi vahetama roolil olevate nuppudega või ei meeldinud neile iluvõre, mis näis ütlevat „uuh“, selle asemel et hai moodi naeratada. Igal juhul oli Edsel algusest peale läbi kukkunud, mistõttu õnnestus Keithil see ühelt Lõuna-Londoni vahendajalt saada vaid viie tuhande naela eest.

Kuigi auto oli vana, oli tal enne Keithi olnud vaid üks omanik, temaga oli vähe sõidetud ja ta oli läbinud ainult kümme tuhat miili.

Sellegipoolest võttis Keith mootori tükkideks ja pani uuesti kokku. Ta töötas õues kogu pika palava suve ja lärm, mis ta tegi, ei võistelnud saagimisega naabermajas, sest härra Chance suri juulis.

Tal polnud järeltulijaid ja ta lähim sugulane oli nõbu. Kui ta suri, oli nõbu ainus leinaja. Teddyle ei tulnud pähegi matustele minna. Ta ainuke mure oli see, et nüüd pole tal enam kusagil tööd teha, sest maja müüakse kindlasti kähku maha. See leevenes veidi, kui ta kuulis, et härra Chance oli jätnud talle kõik tööriistad koos suure hulga puidu, värvide ja joonistusmaterjalidega. Ta püüdis toppida seda kõike oma söögituppa, aga kui selgus, et see on võimatu, sattus esimest korda ränka raevuhoogu. Ta oli rahulik inimene, aga ta viha oli äge ja metsik, vaikne seesmine keemine, mis moonutas ta nägu ja paisutas veresooni laubal.

Söögitoa jube kola tuli tõsta õue vihma ja päikese kätte kõdunema. Ta oleks seda teinud, kui oleks suutnud selle suruda läbi kitsa Prantsuse akna. Ühel hetkel mõtles ta akna maha löhkuda, kogu maja tagumise seinaga maatas ta, klaasid puruks lüüa ja puidu pilbasteks raiuda, aga ta oli samavõrd ettevaatlik kui vihane. Nad võisid politsei kutsuda. Ja kuidas see mööbel üldse siia sisse sai?

Keith rääkis talle.

„See oli mu vanaisa oma. Isale meeldisid need toolid ja laud. Ja kapp on peen meistriteos. Praegu ei tehta enam sellist mööblit.“

„Loodetavasti,“ ütles Teddy.

„Ära lobise. Mida sina tead? Ükski mööblitükk, mille see vana nadi-kael Chance tegi, ei saa sellele siin lähedalegi. Võta teadmiseks, et mu isa ostis selle maja. Ta oli kõva töömees, aga ta ei tahtnud üüri maksta, sellesse lõksu langeda. Ta kogus raha. Siis ostis selle maja ja leidis selle mööbli ja siis ta nägi, et see ei mahu sisse, ja ta süda oleks peaaegu seisma jäänud. Mööbel tuli tükkideks lahti võtta ja *majas sees* uuesti kokku panna. Ja mis sa arvad, kes seda tegi?“

„Ära ütle mulle. Ma aiman niigi.“

„Chance oli õnnega koos, et talle selle eest maksti. Ta oleks peaaegu nahast välja pugunud.“

See oli täielik illusioonide purunemine. Kui Teddy oli mõnda aega uskunud, et Alfred Chance on teistmoodi kui teised, siis nüüd ta seda enam ei teinud. Ta oli juba kaua aimanud, et inimesed on alatud ja vastikud, asjadest hoopis halvemad. Esemed ei vea sind kunagi alt.

Need on kogu aeg samasugused ja võivad olla rõõmu ja rahulduse lõputud allikad. Maailmas võis olla mõni inimene või mõned inimesed, kelle kohta see samuti kehtib, aga ta polnud kunagi oma kaheksateistkümne eluaasta jooksul sellist kohanud.

Mis tööriistadesse puutus, siis polnud tal muud valikut kui hoida neid aia väikeses osas, mis jäi vabaks Keithi Edseli alt. Ta ei saanud neid seal kasutada. Tööriistu tuli hoida „murul“ kilekatte all. Kui Keith poleks seal elanud või kui tal poleks olnud seda autot, oleks ta ehitanud endale kuuri nagu härra Chance.

Aga Keith elas seal, kuigi üsna varsti Eileen enam ei elanud. Eileeni lõpp oli karm. Kui ta laps oli, ütles ema talle sageli, et ta lõpetab halvasti, aga ta ei pidanud kindlasti silmas sellist elust lahkumist.